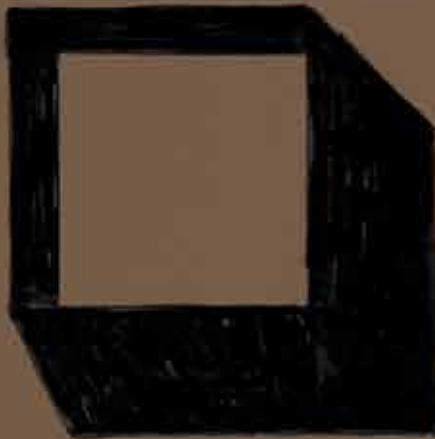

Móra Zoltán versek

Kétségbeesés apróban

50 éves férfi nő gyerekekkel is.

Illusztráció: Benczúr Zsuzsa

tudás

tudod – tudni nem lehetetlen.
mindennap máshoz lenni kedvem,
ma verni téged mint egy kutyát,
holnap elnyújni tenyeremben.
éki tortos, ami kell mindig:
az azért kell mert soha nincs itt,
ahová lefekhetnél, oda
nem lehetnél: magváltó hirtik
szőke vadlemek,
egy hangya között a bokádon,
tudod meg, hogy tudni már nem lehet.

nem ismerlek s nem ismerlek el
magaménak és nem érdekel
a bo kácsi mászó hangya sem.
a hika már vérzik a térdépel,
néztelek elmenni s nem sírtam,
mert már rámroppant a távol
a mozdulatokiban.

A kommunizmus határán

*de a kurva anyjukt, ezt a saját
az díjtem árán is áthozom.
s ha ki nem nyíllhatok, hát
bezárkócom.*

A mese vége

Egy öreg vezér fogatlan
sarkányt vezet az úton átál,
pofája izzó, sima kattan
ágar nyelvvel: bográcskánkával,
grádicok nélküli csatorna,
két fala két pórtételes roma,
csavart, remekbegyártott rittán
s ha ura un poroszálni lássán,
meglegyint, s nyelvébe pattán,
kénvelmesen ösztökéli be
a vágóhid tényelbe.

keres

Szeretlek

csönka volt a föld, s dadogtam,
két hasztalannak vélt mondat
folparázslott a sarokban
s ködösen, álmosan távol
gyertya lobbant el halottan,
ha tudod, mondj el te jobban,

egymás tükrében

egy talált a reggel, elmerülve mélyen,
rúgott rajtam ellen, látva: nincs ki védjen,
látva: hiszem éppen gondok gyűrűjében
láb mi fájni, nincs most, elmerülve lelken
párás álma gyógyít, furcsa álbe mentem;
tükrök égtek szerte, egyben táncra keltem
és borogtam lassan álmos tűzvárban,
másban holtra válvá fáztam rőt avában,
három úgy talált meg, mintha drága ölben
lerne réltégősem rémekből gyotörtén,
száz tükrében éppen nálad volt ebédem,
nálad törtém-zúrtam, nálad léttem tzipén,
mélyen onnagzamba néztem s mint egy tükröt
távol, messzi létben, láttalak meg téged,
száz tükrök kinyitott, álmodtam egy mélyet.

Hercegek monológiája

vajon az a másik herceg szokta-e
bután, búval gútsbakótni brintagát,
hogy még a nyelv se mozdul, csak elfordul
a szájján, és a hang, a máskor mézes
most nyers zavarban hercegnőre-mordul?
szokta-e korsóinak ólmos terhét
pehelynek hazudni, s szokott-e tölteni,
svéti vállán a súlyos hajálal
valami cél felé mely nincs, s mely hazug,
még nem értett egyébe ível átál?

...
hazudni tud-e? s tisztá még, ha tud?

zokszít-ejt-e, vagy csak tárogva némán
önnön bővkörébe lép sebezve, ha
összedől egy megálmódott délután?
szokott délutánt álmodni, vagy mindig
csodákat, mint csók egy háború után?

...
mivé leszünk, ha egy herceg álmodik?

egy herceg tudja mit kezdjen magával.

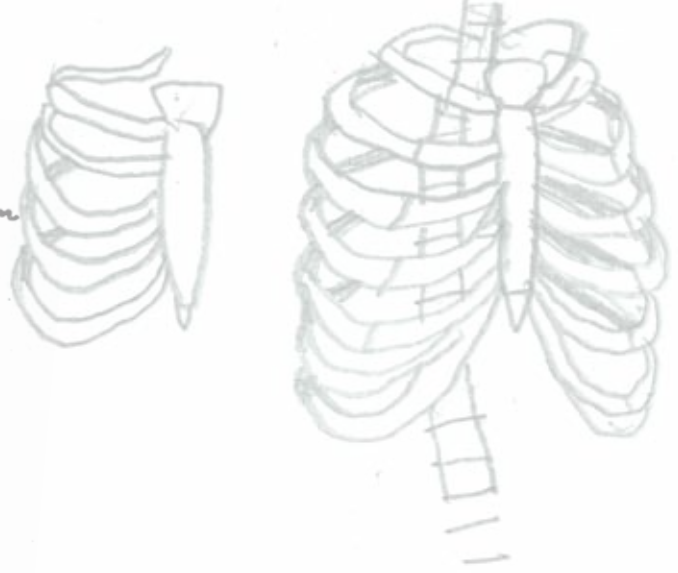
hercegem, ki névtelen könnybolygósán
kidögölöd nap nap után, mindennap
negyvenszer a naplemente-árizst
parádáid tartod készenlében: itt e holgy,
ki még életében nem látott majálst,
vigyed magaddal, futt vele előlem
mert közeledem nagy, s őtét szemekkel,
bár csak lehagnának hideg újlam,
mik mindig az ő egy-melegjét szívják
és hirtelen nyakába csúsznak útjam.

hercegem! szabadítsd meg őt tőlem,
te jobb vagy, szebb, fehérebb a parád,
te kék vagy hogyha megharagszol, te éliz,
te táncolsz, te füstölizt... neked vár parád
s nyugalmad a szekrényfiók legálján,
hol nálam csak szemét és néhány tallján
guggoló gamar.

mert megújítom ha úgy megszabadítanám,

slideg

Ugyanaz a lány hagy nyomot minden
őzi az új bőrt és az elhalt régieket
hiányzol hiába csúfol
bennem minden, ami új
iszamos rönk és borda
de a borda-lány hideg
és néha nem is lány csak hideg
zaj ahogy az elhalt bőr szakad
végül elbocsátanak és neked
ajándék bár búcsú
minden ellenem
míg borda-lány hideg

Nemes Z. Márió

Hideg

ugyanaz a lány hagy nyomot minden
őrzi az új bőrt és az elhalt régieket
hiányzol hiába csúfol
bennem minden ami új
iszamos rönk és borda
de a borda-lány hideg
és néha nem is lány csak hideg
zaj ahogy az elhalt bőr szakad
végül elbocsátanak és neked
ajándék bár búcsú
minden ellenem
míg a borda-lány hideg

Meggyesi Péter
Az utolsó vacsora

Meggyesi Péter

Az utolsó vacsora

Pillanattá zsugorodik a végtelen,
horizonton parányi életem –
gondolataim könyvelési tételen.
Kiadás – bevétel – hiány,
de én még élnék! szívdobbanás hűján;
ne tételezzem engem senkise simán,
mondván: „Csak önsajnálát, ha kiirtjuk nem fáj;
de mily buta, hisz csodát vár
attól, hogy az Ördöggel hál...”
Tán az Ördöggel cimborálok,
de nem ő volt ki hátunkba tört mártott!
P. Howard-i eleganciával állok,
s mutatom: „Uram bocsá,
de pengéje hátamba kissé soká’.
Ha nem sértem meg, kihúzná?”
Garmadányi jelentkező a feladatra,
lesz itt ünnep, csinnadratta...
„De, ha Urunk itt maradna,
tán az Ördöggel egy jót falhatna...
Pengéje tán kicsit véres,
de tiltott hús ettől lesz negédes.”
Kettő lép elő a sorból – elegendő,
nostradamusi voltak kecsegtető.
Húzzák, cibálják, de a tör nemengedő.
„Hó-rukk” – biztatja Urunk őket,
s már küldik is húsért a nőket.
„Pár elroncsolódott szövet
a pengén, de a hátából kiszedtük;
s ez erény!”
„Elég – rivall az Ördög,
elvégre falatozni jöttök!
Gyorsan a hússal míg meleg!”
Felemelnek, s esznek–esznek az
istenek...

Pillanattá zsugorodik a végtelen,
horizonton parányi életem –
gondolataim könyvelési tételen.
Kiadás – bevétel – hiány,
de én még élnék! szívdobbanás hűján;
ne tételezzem engem senkise simán,
mondván: „Csak önsajnálát, ha kiirtjuk nem fáj;
de mily buta, hisz csodát vár
attól, hogy az Ördöggel hál...”
Tán az Ördöggel cimborálok,
de nem ő volt, ki hátunkba tört mártott!
P. Howard-i eleganciával állok,
s mutatom: „Uram bocsá,
de pengéje hátamba kissé soká’.
Ha nem sértem meg, kihúzná?”
Garmadányi jelentkező a feladatra,
lesz itt ünnep, csinnadratta...
„De ha Urunk itt maradna,
tán az Ördöggel egy jót falhatna...
Pengéje tán kicsit véres,
de tiltott hús ettől lesz negédes.”
Kettő lép elő a sorból – elegendő,
nostradamusi voltak kecsegtető.
Húzzák, cibálják, de a tör nemengedő.
„Hó-rukk” – biztatja Urunk őket,
s már küldik is húsért a nőket.
„Pár elroncsolódott szövet
a pengén, de a hátából kiszedtük;